

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1047/2015
23.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном поступку против окривљеног З.В., због продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 3. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адв. В.М., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Параћину 4К бр. 139/15 од 10.06.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр. 1279/15 од 28.10.2015. године, у седници већа одржаној дана 23.12.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног З.В., адв. В.М. поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Параћину 4К бр. 139/15 од 10.06.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр. 1279/15 од 28.10.2015. године, у делу који се односи на повреду закона из члана 439. тачка 1. ЗКП-а, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Параћину 4К бр. 139/15 од 10.06.2015. године окривљени З.В. оглашен је кривим због продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 3. у вези члана 61. КЗ за које му је изречана условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и пет месеци и истовремено одређено да се она неће извршити ако окривљени у року од три године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

Истом пресудом окривљени је обавезан да плати паушал у износу од 5.000,00 динара и трошкове кривичног поступка у износу од 124.037,62 динара, а оштећенима на име имовинскоправног захтева износе од 96.000,00 динара и 1.702.150,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док ће се о трошковима кривичног поступка оштећеном Б.М. одлучити посебним решењем а након правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр. 1279/15 од 28.10.2015. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног, а првостепена пресуда потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног З.В., адв. В.М., због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона и одлуке о трошковима кривичног поступка и паушала, с`предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине обе нижестепене пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да исте преиначи тако што ће окривљеног ослободити кривичне одговорности а затим одлучи да трошкови кривичног поступка како у редовном и жалбеном поступку тако и по захтеву за заштиту законитости по АТ падну на терет буџетских средстава суда.

Врховни касациони суд је у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а након достављања примерка захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП, о којој у смислу члана 488. став 2 ЗКП није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство седници није од значаја за доношење одлуке, на којој је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, па је по оцени навода и предлога у захтеву браниоца окривљеног, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног З.В., у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, је неоснован.

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног З.В., се као разлог подношења захтева истиче само повреда закона без конкретног означавања о којој повреди закона се ради, док из образложења захтева произилази да указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, а по питању да ли је дело за које се окривљени гони кривично дело, наводима да дело за које је окривљени оглашен кривим није кривично дело јер у изреци правноснажне пресуде не постоји опис субјективног односа извршиоца - окривљеног према предузетој радњи односно да је окривљени ишао за тим да прибави противправну имовинску корист у износу већем од 1.500.000,00 динара, што представља квалификаторну околност за постојање кривичног дела тешка крађа из става 3. члана 204. КЗ.

Бранилац посебно истиче да је окривљени лечени алкохоличар, да у време извршења кривичног дела није био способан да сам расуђује и одлучује па самим тим није ни био способан да схвати значај дела и има вољу да себи прибави знатну противправну имовинску корист односно није поступао са директним умишљајем.

Истакнуте наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

За постојање кривичног дела тешка крађа неопходан је умишљај који мора обухватити и свест о квалификаторној околности која се у конкретном случају везује за вредност украдене ствари (став 3. члана 204. КЗ).

Како је окривљени критичном приликом а како је то описано у изреци правноснажне пресуде под тачкама 1 и 2 био способан да схвати значај дела и да управља својим поступцима, свестан да је његово дело забрањено, у намери да присвајањем туђих покретних ствари себи прибави противправну имовинску корист, одузео ствари ближе наведене у изреци првостепене пресуде у тачкама 1 и 2, укупне вредности 1.702.150,00 динара, то је правилан закључак првостепеног суда да је исти - окривљени поступао са директним умишљајем јер је свесно и вољно предузео инкриминсане радње а што је све потврђено и налазом и мишљењем вештака неуропсихијатра од 28.04.2015. године.

По оцени Врховног касационог суда из чињеничног описа радње извршења кривичног дела тешка крађа за које је окривљени оглашен кривим произилазе сви објективни и субјективни елементи бића продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 3. у вези члана 61. КЗ.

Наводи садржани у захтеву браниоца окривљеног су истицани и у жалбеном поступку, о чему је, Апелациони суд у Крагујевцу, на страни 4 образложења своје пресуде Кж1 1279/15 од 28.10.2015. године дао јасне разлоге, које Врховни касациони суд у свему прихвата и на исте сходно члану 491. став 2. ЗКП, упућује.

С`тога је Врховни касациони суд из изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, на основу члана 491. став 1. ЗКП, у том делу захтев одбио као неоснован.

Надаље, бранилац окривљеног З.В. како то произилази из образложења поднетог захтева за заштиту законитости указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 483. став 2. тачка 2) ЗКП; повреду члана 425. став 1. ЗКП; члана 447. став 2. ЗКП; и члана 406. ЗКП, уз образложење да је изрека правноснажне пресуде нејасна, противречна сама себи и разлoзима пресуде (члан 438. став 2. тачка 2) ЗКП), да председник већа није одмах након изрицања пресуде исту јавно објавио (члан 425. став 1. ЗКП), да окривљени и његов бранилац нису обавештени о седници већа другостепеног суда (члан 447. став 2. ЗКП), те да након прецизирања оптужног акта од стране Основног јавног тужиоца у Параћину окривљеном и његовом браниоцу није омогућено да се упознају са садржином истог (члан 406. ЗКП). У захтеву за заштиту законитости се затим оспорава налаз и мишљење вештака медицинске струке и указује да оштећени нису имали рачуне - доказе о власништву робе, чиме се практично указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и оцену доказа у правноснажним пресудама.

Међутим, одредбом члана 485. став 4. ЗКП која прописује разлоге због којих окривљени, односно бранилац окривљеног сходно ограничењу његових права правима које у поступку има окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка

који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, повреда члана 425. став 1. ЗКП, члана 447. став 2. ЗКП, члана 406. ЗКП, погрешног и непотпуно утврђеног чињеничног стања и оцене доказа, због чега је Врховни касациони суд захтев за заштиту законности браниоца окривљеног З.В., у том делу оценио као недозвољен.

Врховни касациони суд такође оцењује недозвољеним и део захтева браниоца окривљеног којим се само указује на неправилну одлуку суда о трошковима кривичног поступка (члан 441. став 3. и 4. ЗКП), али се исти образлаже као погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање па је Врховни касациони суд и тај део захтева одбацио као недозвољен, а на основу члана 487. став 1. тачка 2. у вези са чланом 485. став 4. ЗКП.

С`тога је Врховни касациони суд на основу члана 491. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Зорица Стојковић, с.р.

Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.